

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

פרשת וישלח

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ו' - חלק ה'

קונטרס 155

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקדון ביה מן גלייתא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ניגון "קול הזוהר" – לשון הקודש #3 ניגון אני מאמין

אני מאמין

אני מאמין

מבקשים ומיחלים עד מתי,

שיאמר לצרותינו די,

בנה ביתך כבתחילה,

בכח העצום של כל מילה

ליטול חלק בביאת הגאולה,

בצוותא נלמד בחשק,

נשאב קדושה, במתק "קול הזוהר",

ישמע ברמה קול המעורר את הנשמה,

בזכות התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי,

בכל העולמות יושפע שפע רב בלי די,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ח)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש' היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזהו"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן כלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמזה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

חיים של זהר

ונתתה את הברכה על הר גרזים ואת הקללה על הר עיבל: ובחרת בחיים...
דעת התורה הקדושה על החיוב לכל אחד ואחד ללמוד זהר הקדוש, והאזהרה את עצמו וזוהר על נשמתו
דע שמי שנשמתו מהורה וזהר, מושתקק ללמוד הקדוש הזה !!!

אלו שלומדים זהר... התורה נתנה ללמוד וללמוד בכדי שכל יודעים מקטנים עד גדולים דעת השם, וגם מיניו בהרבה ספרי מקבלים שמוהרים על למוד חכמה זו שכל אחד חב ללמוד אותה. (כפי יצאנו בו כפי אשכנזי ספרת ספרד, קמ"ו)

אלו שלומדים זהר... מה טוב ומה נעים אם ישתדלו לקבץ חבורות ללמוד זהר בפרט לעת קצת אשר ינוציגו הנאמנה החלו לפרח עליה והשתדל בלמוד הקדוש הזה התקדש לביאת משיח צדקנו פאשר דבר בקדשו אליהו הנביא וכו' לטוב לרצוא מהקמא דבהאי ספר הזהר יתפרקו מן גלותא ויהי פקו מן גלותא. והשם יחיש ונאלטנו בביאת משיח צדקנו בעגלא וכו' קריב מנהרה במוני אמו. (הקדמות הכפנים לזהר דפוס נרקה)

אלו שלומדים זהר... נוצילים מכל פגמים רעים. (תקוני הזהר גמ' תנ"ך הקדמות המקרא)

אלו שלומדים זהר... הגאולה וביאת המשיח תלוים רק בלמוד הספלה. (הנאמן מוילנא. ספר אבן שלמה 11,3)

אלו שלומדים זהר... על למוד הזהר אין שום הגבלות... (הקדמות)

אלו שלומדים זהר... מביטלים כל מיני פרענות וגזרות קשות ונעות. (כפי ירושלים, שנת תרפ"א)

אלו שלומדים זהר... על ידיהם יצאו מן הגלות. (כפי שבענו בר יוחאי, הזהר, נשא)

אלו שלומדים זהר... פותח פתחי גאולה. (אורות נ"י)

אלו שלומדים זהר... הלואי שלא היו מקליו גדולי הדור בלמוד החכמה הקדושה והנאמן היו מלמדין דרך לתלמידיהם לעסוק בהכמה

אלו שלומדים זהר... מביטלים את הקלפות ומביאים את המשיח (דגל מחנה אפרים שמיני)

אלו שלומדים זהר... מקרבים את הנאמנה ועושים נחת רוח גדול ליוצאם (מקדש שלם לתקוני זהר)

אלו שלומדים זהר... יזכרים ומזכירים את הרבים (זהר)

אלו שלומדים זהר... מביטלים את עם ישראל מאסנות. (זהר)

אלו שלומדים זהר... בשיבת: מקבלים שר של שעה אחת: אלה שנה תורה. בשיבתה: מליון שנה. בצער: מאה מליון שנה תורה. (הר"ח הטוב, אורחות צדיקים, אבר"ט)

אלו שלומדים זהר... בחול: שעה אחת כמו שנה שלמה. בשיבתה: אלה שנה, בצער: מאה אלה שנה. (הר"ח הטוב, אורחות צדיקים, אבר"ט)

אלו שלומדים זהר... ימשיע מלך המשיח את קולו ויאמנה בהפגנתו אצבע על יהודי הזה: "בוכותך תעניתי לך יש חלק בגאולה העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי ששפע למען ביאתו.

אלו שלומדים זהר... בכותבים יש בטול הקלפות וקלות הגלות ונשיבת הקטרוגים (הסר לארבעה מעין ראשון נהר כ"ד)

אלו שלומדים זהר... יגאלו מהמבול וממלחמת גוג ומגוג כמו בתבת נח (תקוני זהר חק"ד דף ע"ב עמוד ד')

אלו שלומדים זהר... נשגב מאד למהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר וישגב בו שיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא בדרבתי (שיר המעשים 1,4) ודגלו עלי אהבה וכו', תא למה דהבר דמוה, לתנוק קטן שאינו ידע דבר ומבדר חציו של תבות בלעני שפה, ואביו ואמו יתקו לו וישמחו לקולו, כך יושב בשמים וישמח וישמח בשיחאיש הושראלי יש לו חנה בתורה ורצוה ללמוד אך אין דעתו משגת. (פלא יועץ ערך זהר)

אלו שלומדים זהר... מי יתן וזהו שיתחילו ללמוד עם הצאן קדושים בששים ענין בקטנות בן ט' ו' שנים ספר הזהר הקדוש... וזהו בנצח וזכרים לאנאזה בקרוב עלי שום הקבל משיח. (ספר קבלת ישראל לנאמן העדדים כפי שכתב ילישיח - עקרת א' אות ח')

אלו שלומדים זהר... מה טוב ומה נעים אם ישתדלו לקבץ חבורות ללמוד זהר בפרט לעת קצת אשר ינוציגו הנאמנה החלו לפרח עליה והשתדל בלמוד הקדוש הזה התקדש לביאת משיח צדקנו פאשר דבר בקדשו אליהו הנביא וכו' לטוב לרצוא מהקמא דבהאי ספר הזהר יתפרקו מן גלותא ויהי פקו מן גלותא. והשם יחיש ונאלטנו בביאת משיח צדקנו בעגלא וכו' קריב מנהרה במוני אמו. (הקדמות הכפנים לזהר דפוס נרקה)

אלו שלומדים זהר... נוצילים מכל פגמים רעים. (תקוני הזהר גמ' תנ"ך הקדמות המקרא)

אלו שלומדים זהר... הגאולה וביאת המשיח תלוים רק בלמוד הספלה. (הנאמן מוילנא. ספר אבן שלמה 11,3)

אלו שלומדים זהר... על למוד הזהר אין שום הגבלות... (הקדמות)

אלו שלומדים זהר... מביטלים כל מיני פרענות וגזרות קשות ונעות. (כפי ירושלים, שנת תרפ"א)

אלו שלומדים זהר... על ידיהם יצאו מן הגלות. (כפי שבענו בר יוחאי, הזהר, נשא)

אלו שלומדים זהר... פותח פתחי גאולה. (אורות נ"י)

אלו שלומדים זהר... הלואי שלא היו מקליו גדולי הדור בלמוד החכמה הקדושה והנאמן היו מלמדין דרך לתלמידיהם לעסוק בהכמה

אלו שלומדים זהר... מביטלים את הקלפות ומביאים את המשיח (דגל מחנה אפרים שמיני)

אלו שלומדים זהר... מקרבים את הנאמנה ועושים נחת רוח גדול ליוצאם (מקדש שלם לתקוני זהר)

אלו שלומדים זהר... יזכרים ומזכירים את הרבים (זהר)

אלו שלומדים זהר... מביטלים את עם ישראל מאסנות. (זהר)

מפעל העולמי

לפסות ספרי הזהר, תרומות לקמץ פעילות הארגון או להנחת ידיו, להנאמן, ליושגי והנאמנה

"מפעל הזהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 בית שמש
טל: 02-995-1300 / 054-843-6784

וְלִזְמַנָּא דְאַתִּי זְמִין קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְאַתְעָרָא בְּנִיחָא עַל שְׂאָר עַמִּין
עוֹבְדֵי עֲבֹדַת כּוֹכְבִּים וּמַזְלוֹת, וּלְבַתֵּר יִתְתַּקַּף
עַל־יָהּ בְּדִינָא קִשְׁיָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, ^{(ישעיה}
מִב) ^י בְּגִבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלַּחְמוֹת יַעִיר קִנְאָה
יָרִיעַ אָף יַצְרִיחַ עַל אוֹיְבָיו יִתְגַּבֵּר. ^י
בְּקִדְמִיתָא דְאַיְהוּ רַחֲמֵי, וּלְבַתֵּר בְּגִבּוֹר וְלֹא
גִּבּוֹר. וּלְבַתֵּר כְּאִישׁ מִלַּחְמוֹת וְלֹא אִישׁ
מִלַּחְמוֹת. לְבַתֵּר אֲתַגְלִי תִקְפָּא עַל־יָהּ
וְיִתְתַּקַּף לְשִׁינְעָא לֹון, דְכְּתִיב יָרִיעַ אָף יַצְרִיחַ
עַל אוֹיְבָיו יִתְגַּבֵּר. וְכְּתִיב, ^(זכריה יד) וַיֵּצֵא יְיָ
וְנִלְחַם בְּגוֹיִם הָהֵם כִּיּוֹם הִלָּחֲמוּ בְיוֹם קָרֵב.
וְכְּתִיב, ^(ישעיה סג) מִי זֶה בָּא מֵאֲדוֹם חֲמוּץ
בַּגָּדִים מִבְּצָרָה וְגו'.

וְיָהּ בִּצְאָת נִפְשָׁה כִּי מֵתָה וּתְקַרָּא שְׁמוֹ בֶּן
אוֹנִי וְאָבִיו קָרָא לוֹ בְּנִימִן. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח וְאָמַר,
^(נחום א) טוֹב ה' לְמַעוֹז בְּיוֹם צָרָה
וְיִדַּע חֲסִי בּוֹ. אֲשֶׁרִי חָלְקוּ שֶׁל
הָאִישׁ שְׁמִתְחִזֵּק בְּקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, בְּשִׁבְלִי שֶׁהַחֲזֵק שֶׁל הַקִּדּוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא הוּא חֲזֵק, וּבִבְרֻוּהוּ
טוֹב ה', כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר ^(תהלים קמח)
טוֹב ה' לְכָל. לְמַעוֹז - זֶהוּ חֲזֵק
שֵׁישׁ בּוֹ יְשׁוּעוֹת, שְׁכָתוֹב ^(שם כח)
וּמַעוֹז יְשׁוּעוֹת מְשִׁיחוֹ הוּא. בְּיוֹם
צָרָה - בְּיוֹם שֶׁל מְצוּקָה
שְׁמִצְקִים שְׂאָר הָעַמִּים לְיִשְׂרָאֵל
בָּא רָאָה מָה כְּתוּב, ^(משלי כד)
הַתְּרַפִּית בְּיוֹם צָרָה צַר כְּחֻכָּה.
מָה זֶה הַתְּרַפִּית? מִי שְׁמַרְפָּה
יָדָיו מִהַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא
לְהִתְחַזֵּק בּוֹ. וְאִיךָ יִחְזִיק הָאָדָם
בְּקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא? יִחְזִיק
בַּתּוֹרָה. שְׁכָל מִי שְׁמַחֲזִיק
בַּתּוֹרָה, מִחֲזִיק בְּעֵץ הַחַיִּים,
כִּיכּוֹל גּוֹתֵן חֲזֵק לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל
לְהִתְחַזֵּק. וְאִם הוּא יִתְרַפֵּה
מִהַתּוֹרָה מָה כְּתוּב? הַתְּרַפִּית.
אִם הוּא הַתְּרַפֵּה מִן הַתּוֹרָה -

וְלִזְמַנָּא דְאַתִּי זְמִין קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְאַתְעָרָא בְּנִיחָא עַל שְׂאָר עַמִּין
עוֹבְדֵי עֲבֹדַת כּוֹכְבִּים וּמַזְלוֹת, וּלְבַתֵּר יִתְתַּקַּף
עַל־יָהּ בְּדִינָא קִשְׁיָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, ^{(ישעיה}
מִב) ^י בְּגִבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלַּחְמוֹת יַעִיר קִנְאָה
יָרִיעַ אָף יַצְרִיחַ עַל אוֹיְבָיו יִתְגַּבֵּר. ^י
בְּקִדְמִיתָא דְאַיְהוּ רַחֲמֵי, וּלְבַתֵּר בְּגִבּוֹר וְלֹא
גִּבּוֹר. וּלְבַתֵּר כְּאִישׁ מִלַּחְמוֹת וְלֹא אִישׁ
מִלַּחְמוֹת. לְבַתֵּר אֲתַגְלִי תִקְפָּא עַל־יָהּ
וְיִתְתַּקַּף לְשִׁינְעָא לֹון, דְכְּתִיב יָרִיעַ אָף יַצְרִיחַ
עַל אוֹיְבָיו יִתְגַּבֵּר. וְכְּתִיב, ^(זכריה יד) וַיֵּצֵא יְיָ
וְנִלְחַם בְּגוֹיִם הָהֵם כִּיּוֹם הִלָּחֲמוּ בְיוֹם קָרֵב.
וְכְּתִיב, ^(ישעיה סג) מִי זֶה בָּא מֵאֲדוֹם חֲמוּץ
בַּגָּדִים מִבְּצָרָה וְגו'.

וְיָהּ בִּצְאָת נִפְשָׁה כִּי מֵתָה וּתְקַרָּא שְׁמוֹ בֶּן
אוֹנִי וְאָבִיו קָרָא לוֹ בְּנִימִן. רַבִּי יְהוּדָה
פִּתַּח וְאָמַר, ^(נחום א) טוֹב יְיָ לְמַעוֹז בְּיוֹם צָרָה
וְיִדַּע חֲסִי בּוֹ. זַפְּאָה חוּלְקִיָּה דְבַר נָשׁ
דְּאַתְתַּקַּף בֵּיהּ בְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין
דְּתוּקְפָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ תִקְפָּא,
וְאוּקְמוּהָ טוֹב יְיָ, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר ^(תהלים קמח)
טוֹב יְיָ לְכָל. לְמַעוֹז, דָּא הוּא תִקְפָּא דְאִית
בֵּיהּ יְשׁוּעוֹת. דְכְּתִיב, ^(תהלים כח) וּמַעוֹז ^(דף קע"ב ע"ב)
יְשׁוּעוֹת מְשִׁיחוֹ הוּא. בְּיוֹם צָרָה, בְּיוֹמָא דְעָקוּ
דְעָקִין שְׂאָר עַמִּין לְיִשְׂרָאֵל.

הָא חֲזִי, מָה כְּתִיב ^(משלי כד) הַתְּרַפִּית בְּיוֹם
צָרָה צַר כְּחֻכָּה. מָאִי הַתְּרַפִּית. מָאֵן
דְּאַתְרַפִּי יָדָיו מִקּוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְלֹא
לְאַתְתַּקְפָּא בֵּיהּ. וְהִיךָ יִתְקַף בַּר נָשׁ בֵּיהּ
בְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יִתְקִיף בְּאוֹרֵייתָא. דְּכָל
מָאֵן דְּאַתְתַּקַּף בְּאוֹרֵייתָא, אֲתַתְתַּקַּף בְּאִילָנָא
דְחִי. כִּיכּוֹל יְהִיב תִקְפָּא לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל
לְאַתְתַּקְפָּא. וְאִי הוּא יִתְרַפִּי מְאוּרֵייתָא, מָה

ביום צרה צר כחכה. ביום שתבא לו מצוקה, כבכול דוחק את השכינה שהיא כחו של העולם. דבר אחר צר כחכה - בא ראה, בשעה שכן אדם מתרפה מן התורה והלף בדרך לא כשרה, כמה בעלי ריב זמינים לו להיות לו קטגורים ביום צרה. ואפילו נשמת האדם, שהיא כח וחזק שלו, היא יריבה שלו כנגדו, שכתוב צר כחכה, משום שהוא צר אליו. אמר רבי אבא, בשעה שכן אדם הלף בדרך התורה וכל דרכיו מתקנות כראוי, כמה סגורים עומדים עליו להזכירו לטוב.

פתח ואמר, (איוב לג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר פדעוהו מרדת שחת מצאתי כפר. בפסוקים הללו יש להתבונן, וכי לא גלוי הכל לפני הקדוש ברוך הוא שהוא צריך מלאך שיאמר לפניו טוב או רע? אלא ודאי שצריך, שפאשר יש לאדם סגורים להזכיר זכות שלו לפניו ואין לו [לאדם] קטגורים, אז ויחננו ויאמר פדעוהו מרדת שחת מצאתי כפר.

בא ראה, בפסוק הזה תמצא ברור הדבר. כתוב אם יש עליו מלאך. אם לא כתוב יותר - יפה הוא. אבל מלאך מליץ אחד מני אלף כתוב, ומיהו? זהו המלאך הממנה עם האדם בצד שמאל, שכתוב (תהלים צא) יפל מצדך אלף, וזהו צד שמאל, שכתוב אחריו ורכבה מימין.

אבל אחד מני אלף, וזהו יצר יצר

דכתיב, ודא הוא סטרא דשמאלא, דכתיב בתריה ורכבה מימין.

אבל אחד מני אלף, דא הוא יצר הרע, דאיהו אחד מאנן (דאיהו) אלף

כתיב התרפית. אי איהו אתרפי מן אורייתא ביום צרה צר כחכה, ביומא דייתי ליה עקו, כבכול דחיק לה לשכינתא דאיהו חילא דעלמא.

דבר אחר צר כחכה, תא חזי, בשעתא דבר נש אתרפי מאורייתא ואזיל בארחה דלא כשרא, כמה בעלי דבכו זמינין ליה למיהוי ליה קטיגורין ביומא דעקו. ואפילו נשמתיה דבר נש דאיהו חילא ותוקפא דיליה איהו מארי דבכו לקבליה, דכתיב צר כחכה, בגין דאיהו צר לגביה. אמר רבי אבא בשעתא דבר נש אזיל בארחי דאורייתא וכל ארחי מתתקנן כדקא יאות, כמה סגורים קיימין עליה לאדפרא ליה לטב.

פתח ואמר, (איוב לג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר פדעוהו מרדת שחת מצאתי כפר. הני קראי אית לאסתפלא בהו, וכי לא אתגלי כלא קמי קדשא בריך הוא, דאיהו צריך למלאכא דיימא קמיה טב או ביש. אלא ודאי אצטריך. דכד אית ליה לבר נש סגורים לאדפרא זכו ידיה קמיה, ולא אית ליה (לבר נש) קטיגורין, פדין ויחננו ויאמר פדעוהו מרדת שחת מצאתי כפר.

תא חזי, בהאי קרא תשפח בריך דמלה, כתיב אם יש עליו מלאך, אי לא כתיב יתיר יאות הוא. אבל מלאך מליץ אחד מני אלף כתיב, ומאן איהו. דא הוא מלאך דממנה עמיה דבר נש בסטר שמאלא, דכתיב, (תהלים צא) יפל מצדך אלף, ודא הוא סטרא דשמאלא, דכתיב בתריה ורכבה מימין.

הָרַע, שֶׁהוּא אֶחָד מֵאוֹתָם [שְׁדוּא]
אֶלָּף שָׁהִיו לְצַד שְׂמָאל, מִשּׁוּם
שֶׁהוּא עוֹלָה לְמַעַלָּה וְנוֹטֵל
רְשׁוּת, וְעַל זֶה, אִם בֶּן אָדָם הוֹלֵךְ
בְּדֶרֶךְ אֱמֶת, אוֹתוֹ יֵצֵר הָרַע הוּא
עֹבֵד לוֹ כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, שְׁכֵתוֹב
(משלי יב) טוֹב נִקְלָה וְעֹבֵד לוֹ, אִז
הוּא עוֹלָה וְנִעְשֶׂה סִגְנוֹר, וְאוֹמֵר
לְפָנַי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא זְכוּת עַל
הָאָדָם, וְאִז הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
אוֹמֵר, פִּדְעָהוּ מִרְדֵּת שַׁחַת.

וְעַם כָּל זֶה לֹא חוֹזֵר רִיקָם, מִשּׁוּם
שְׁנוּתָנִים לוֹ אַחֵר לְשִׁלֹּט עָלָיו
וְלִטֹּל מִמֶּנּוּ אֶת נִשְׁמָתוֹ, מִשּׁוּם
שֶׁהַקָּדִים חֲטָאֵי אוֹתוֹ הָאֵלִי וְהוּא
כֹּפֵר עַל זֶה. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב מִצָּאֵתִי
כֹּפֵר, לְפִדּוֹת אוֹתוֹ.

דָּבָר אַחֵר מִצָּאֵתִי כֹפֵר - אוֹתָהּ
זְכוּת שְׁאִמְרָתָהּ, הִיא עָלָיו כֹּפֵר
לְפִדּוֹת אוֹתוֹ שְׁלֹא יֵרֵד לְגִיחָנָם
וְלֹא יָמוּת. וְלָכֵן צָרִיף לָאָדָם
לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ אֱמֶת כְּדִי שִׁיָּהֵי לוֹ
הַקְטָנוֹר סִגְנוֹר.

כְּמוֹ זֶה יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים
שְׁנוּתָנִים לוֹ שְׁעִיר וּמִתְעַסְקִים
עִמּוֹ עַד שֶׁהוֹפֵף לְהִיּוֹת לָהֶם
עֹבֵד, וְעוֹלָה וּמַעֲדֵד עֲדוּת לְפָנָי
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְנִעְשֶׂה לָהֶם
סִגְנוֹר. וְעַל זֶה אָמַר שְׁלֹמֹה
הַמֶּלֶךְ, (שם כח) אִם רָעַב שֶׁנֶּאֱדָף
הָאֲכִילָהוּ לֶחֶם וְאִם צָמָא הִשְׁקָהוּ
מַיִם, וְעַל הַיָּצֵר הָרַע הַזֶּה זֶה
נֶאֱמַר.

וּמִשּׁוּם זֶה בְּיוֹם צָרָה, כְּשֶׁבֶן אָדָם
מִתְרַפֵּה מִן הַתּוֹרָה, כְּבִיכּוֹל
דּוֹחֵק אֶת הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם
אוֹתוֹ יֵצֵר הָרַע שֶׁהוּא נִעְשֶׂה
קְטָנוֹר. צַר כְּחֶכֶה - צַר כֹּחַ כֹּהֵן,
מִשּׁוּם שֶׁהַתְקַרֵּב לְפָנָיו לְקַטְרֵג
וְנַחֲלֵשׁ הַכֹּחַ.

בֹּא רֵאָה, טוֹב ה' לְמַעוֹז בְּיוֹם
צָרָה, מִה זֶה בְּיוֹם צָרָה? זֶה יַעֲקֹב
כְּשֶׁבָא עָלָיו עֲשׂוֹ לְקַטְרֵגוֹ. וַיֹּדַע
חוֹסֵי בּוֹ, כְּשֶׁבָאָה עָלָיו צָרַת

דִּהְיוּ לְסִטְרָ שְׂמָאלָא. בְּגִין דְּאִיהוּ סָלִיק
לְעִילָא וְנִטִּיל רִשּׁוֹ. וְעַל דָּא אִי בֵּר נָשׁ אֲזִיל
בְּאַרְחָ קִשּׁוּט, הֵהוּא יֵצֵר הָרַע אִיהוּ עֹבֵד לוֹ.
כְּמָה (דְּאִתְקַר) דְּכִתִּיב, (משלי יב) טוֹב נִקְלָה וְעֹבֵד
לוֹ. כְּדִין אִיהוּ סָלִיק וְאִתְעַבִּיד סִיגְנוֹרָא,
וְאָמַר קִמִּי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, זְכוּ עָלֶיהָ דְּבֵר
נָשׁ. כְּדִין קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר, פִּדְעָהוּ
מִרְדֵּת שַׁחַת.

וְעַם כָּל דָּא לֹא אַהֲדַר בְּרִיקְנֵינָא. בְּגִין
דְּאִתְהִיב לִיה אַחְרָא לְשִׁלְטָאָה עָלָיו
וְלִיטוֹל נִשְׁמָתִיהָ מִנֶּיהָ. בְּגִין דְּאִתְקִידִים חוֹבּוֹי
דֵּה־הוּא בֵּר נָשׁ וְאִיהוּ כֹפֵר עַל הָאִי. הֵדָא הוּא
דְּכִתִּיב מִצָּאֵתִי כֹפֵר, לְמַפְדִּי לִיה.

דָּבָר אַחֵר מִצָּאֵתִי כֹפֵר. הֵהוּא זְכוּ דְּאִמְרָתָהּ
אִיהוּ עָלֶיהָ כֹפֵר לְמַפְדִּי לִיה דְּלֹא יַחוּת
לְגִיחָנָם וְלֹא יָמוּת. וְעַל דָּא מִיבְעֵי לִיה לְבָר
נָשׁ לְמִיָּהף בְּאַרְחָ קִשּׁוּט וּבְגִין דִּיהָא לִיה
הֵהוּא קְטִיגְנוֹרָא, סִיגְנוֹרָא.

כְּגוֹנוֹנָא דָּא יִשְׂרָאֵל בְּיוֹמָא דְּכַפּוּרִי, דִּיהֲבִי
לִיה שְׁעִיר וְאִתְעַסְקִין בִּיהֲדִיהָ. עַד
דְּאִתְהַדַּר עֹבֵד לָהּ וְסָלִיק וְסָהִיד סִהֲדוּתָא
קִמִּי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאִתְעַבִּיד לָהּ
סִיגְנוֹרָא. וְעַל דָּא אָמַר שְׁלֹמֹה, (משלי כח) אִם
רָעַב שֶׁנֶּאֱדָף הָאֲכִילָהוּ לֶחֶם וְאִם צָמָא הִשְׁקָהוּ
מַיִם. וְעַל הָאִי יֵצֵר הָרַע אִתְמַר.

וּבְגִין דָּא בְּיוֹם צָרָה, כִּד בֵּר נָשׁ אִתְרַפֵּי
מֵאוּרִייתָא, כְּבִיכּוֹל דְּחִיק לִיה קִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בִּיהֲדִיהָ דֵּה־הוּא יֵצֵר הָרַע דְּאִיהוּ
אִתְעַבִּיד קְטִיגְנוֹרָא. צַר כְּחֶכֶה. צַר כֹּחַ כֹּהֵן,
בְּגִין דְּאִתְקַרֵּב קִמִּיָּה לְקַטְרֵגָא וְאִתְחַלֵּשׁ חִילָא.
הָא חֲזִי, טוֹב יִי לְמַעוֹז בְּיוֹם צָרָה, מֵאִי בְּיוֹם
צָרָה. דָּא יַעֲקֹב כִּד אִתָּא עָלֶיהָ עֲשׂוֹ
לְקַטְרֵגָא לִיה. וַיֹּדַע חוֹסֵי בּוֹ, כִּד אִתָּא עָלֶיהָ

דינה. ובא וראה, אין המקטרג נמצא על האדם אלא בשעת ספנה.

ובא וראה, משום שיעקב אחר נדרו שגדר לפני הקדוש ברוך הוא, התחזק הדין על ידי המקטרג שקטרג על יעקב, ורצה דין בשעת הספנה שהיתה בה ברחל. אמר לפני הקדוש ברוך הוא, והרי יעקב נדר נדרו ולא שלם, והריהו חזק מהכל בעשר ובכנים ובכל מה שאצריך, ולא שלם נדרו שגדר לפניו, ולא לקחת ממנו ענש?

מיד - ותלד רחל ותקש בלדתה. מה זה ותקש? שהתקשה הדין למעלה אצל מלאך המות. ונענש יעקב בזה, מה הטעם? משום שכתוב (משלי כב) ואם אין לך לשלם למה יקח משכבך מתחתיד, ועל זה מתה רחל ונמסר הדין על ידי מלאך המות. ובא וראה, בשעה שבא עשו, מה עשה? וישם את השפחות ואת ילדיהן ראשונה ואת לאה וילדיה אחרנים ואת רחל ואת יוסף אחרנים. מה הטעם? משום שפחד על רחל שלא יסתפל אותו רשע בפינה ולא יקטרג לו עליה.

עוד מה כתוב? ותגשנה השפחות הנה וילדיהן ותשתחוו ותגש גם לאה וילדיה וישתחוו. נשים מלפני גברים. אבל ברחל מה כתוב? ואחר נגש יוסף ורחל, יוסף מלפני אמו, והוא כסה עליה, ועל זה כתוב (בראשית מט) בן פרת יוסף בן פרת עלי עין, שהגדיל גופו וכסה על אמו. עלי עין - עלי עין של אותו רשע.

וכאן נענשה על ידי היצר הרע שקטרג בשעת הספנה, ונענש יעקב על נדר שלא שלם, וזה

עקו ודינה. ותא חזי, לית מקטרגא אשתכח עליה דבר נש אלא בזמנא דספנה.

ותא חזי, בגין דיעקב אחר נדריה דנדר קמי קדשא ברין הוא, אתתקף דינא על ידא דמקטרגא דקטריג עליה דיעקב, ^(דף קנה ע"א) ובעא דינא בשעתא דספנה דהות רחל בה. אמר קמיה קדשא ברין הוא, והא יעקב נדר נדריה ולא שלים, והא איהו תקיף מפלא בעותרא ובכנין בכל מה דאצטריך. ולא שלים נדריה דנדר קמך ולא נסבת עונשא מגיה.

מיד ותלד רחל ותקש בלדתה. מאי ותקש. דאתקשי דינא לעילא גבי מלאך המות. ואתענש יעקב בהאי. מאי טעמא, בגין דכתיב ^(משלי כב) ואם אין לך לשלם למה יקח משכבך מתחתיד. ועל דא מיתת רחל ואתמסר דינא על ידא דמלאך המות.

ותא חזי, בשעתא דאתא עשו, מה עבד. וישם את השפחות ואת ילדיהן ראשונה ואת לאה וילדיה אחרונים ואת יוסף אחרונים. מאי טעמא, בגין דרחל עלה דרחל, דלא יסתפל ההוא רשע בשפירו דילה ולא יקטרג ליה עליה.

הו מה כתיב, ותגשנה השפחות הנה וילדיהן ותשתחוו ותגש גם לאה וילדיה וישתחוו, נשין מקמי גוברין. אבל ברחל מה כתיב ואחר נגש יוסף ורחל, ויוסף מקמי אמיה ואיהו חפא עליה, ועל דא כתיב, ^(בראשית מט) בן פורת יוסף בן פורת עלי עין. דאסגי גופיה וחפא על אמיה. עלי עין, עלי עינא דההוא רשע.

והבא אתענשת על ידא דיצר הרע דקטרג בשעתא דספנה, ואתענש יעקב על

קשה ליעקב מכל הצרות שעברו עליו. ומנין לנו שמשום יעקב זה היה? שפתיב (שם מוח) מזה עלי רחל, עלי ודאי, על שאחורתי נדרי.

רבי יוסי אמר, כתוב (משלי כז) קללת חנם לא תבא, ובארוהו לו ברא"ו. שאם קללת צדיק היא, אפלו שלא התכבד בה, כיון שיצאה מפיו נטל אותה אותו יצר הרע וקטרג בה בשעת הסכנה.

יעקב אמר (בראשית לא) עם אשר תמצא את אלהיך לא יהיה. ואף על גב שהוא לא היה יודע, נטל אותו דבר אותו שטן שנמצא תמיד אצל בני אדם. ועל זה שנינו, לעולם לא יפתח אדם פיו לשטן, משום שנוטל אותו הדבור ומקטרג בו למעלה ולמטה, כל שכן מלה של חכם או מלה של צדיק, ועל שני אלה נענשה רחל.

ויהי בצאת נפשה כי מתה. אמר רבי אבא, וכי כיון שאמר ויהי בצאת נפשה לא ידענו כי מתה? אלא צריך משום שלא חזרה לגופה יותר, ומתה רחל מיתת הגוף, משום שיש בני אדם שנשמתם יוצאת וחוזרת למקומה, כמו שנגאמר (שמואל א-ל) ותשב רוחו [נפש] אלי, (בראשית מב) ויצא לבם, (שיר ה) נפשי יצאה בדברך, (מלכים א-יז) לא נותרה בו נשמה. אבל זו יצאה נשמתה ולא חזרה למקומה ומתה רחל. ותקרא שמו בן אוני, הקשיות של הדין שנגזר עליה. ויעקב החזיר אותו וקשר אותו לזמין, משום שאם המערב צריך לקשרו לזמין. ואף על גב שהוא בן אוני, צד של הדין הקשה - בן זמין הוא, שהרי בזמין התקשרה, ונקברה בדרך כמו

נדרא דלא שלים, ודא קשיא ליה ליעקב מכל עקו דעברו עליה. ומנלן דבגנייה דיעקב הוה, דכתוב, (בראשית מוח) מזה עלי רחל. עלי ודאי, על דאחרית נדרי.

רבי יוסי אמר, פתיב, (משלי כז) קללת חנם לא תבא. ואוקמוה לו בוי"ו, דאי קללת צדיקא היא, אפילו דלא אתפון בה, כיון דנפקא מפומיה נטל לה ההוא יצר הרע וקטרג בה בשעתא דסכנה.

יעקב אמר, (בראשית לא) עם אשר תמצא את אלהיך לא יהיה. ואף על גב דאיהו לא הוה ידע, נטיל לה לההיא מלה ההוא שטן דאשתפח גביהו תדיר בבני נשא. ועל דא תנינן, לעולם לא יפתח בר נש פומיה לשטנא, בגין דנטיל ההיא מלה וקטרג בה לעילא ותתא. כל שכן מלה דחכם או מלה דצדיקא, ועל תריין אלין אתענשת רחל:

ויהי בצאת נפשה כי מתה. אמר רבי אבא וכי כיון דאמר ויהי בצאת נפשה לא ידענא כי מתה. אלא אצטריך בגין דלא אהדרת לגופא יתיר, ומיתת רחל מיתת גופא, בגין דאית בני נשא דנפקי נשמתיהו ואהדרן לאתרייהו ופמה דאת אמר, (שמואל א ל) ותשב נפשו (לפנינו בקרא רוחו, ובדפוס ירושלים איתא גם בזה"ק ותשב רוחו אליו) אליו, (בראשית מב) ויצא לבם, (שיר השירים ה) נפשי יצאה בדברך. (מלכים א יז) לא נותרה בו נשמה. אבל האי נפקת נשמתה ולא אתהדרת לאתרה ומיתת רחל.

ותקרא שמו בן אוני. דקשיו דדינא דאתגזר עליה. ויעקב אהדר ליה וקשיר ליה לימינא, בגין דמערב אצטריך לקשרא ליה לימינא, ואף על גב דאיהו בן אוני סטרא דדינא קשיא, בן זמין איהו, דהא בימינא

שנתבאר, הרי התגלית מיתתה וקבורתה, אבל לאה לא התגלית מיתתה וקבורתה, ואף על גב שארבע האמהות הללו סוד יש להם, ובארוהו.

ויצב יעקב מצבה על קבורתה. אמר רבי יוסי, מה הטעם? משום שלא התכסה מקומה עד היום שעתיד הקדוש ברוך הוא להחיות מתים, כמו שנאמר עד היום, עד אותו יום ממש.

רבי יהודה אמר, עד יום שתחזר שכינה מגלות ישראל באותו מקום, כמו שנאמר (ירמיה לא) ויש תקנה לאחרייתך נאם ה' ושבו בנים לגבולם. וזו שבועה שנשבע לה הקדוש ברוך הוא, ועתידים ישראל כשישובו מהגלות לעמד על אותה קבורת רחל ולכפות שם, כמו שהיא בכתה על גלות ישראל ועל זה כתוב (שם) בבכי יבאו ובתחנונים אובילים וגו', וכתוב (שם) כי יש שֹׁכֵר לפעלתך. ובאותה שעה עתידה רחל, שהיא בדרך, לשמח בישראל ועם השכינה, ובארוהו החברים.

ויהי בשכן ישראל בארץ ההיא וילך ראובן וישכב את בלהה פילגש אביו וישמע ישראל ויהיו בני יעקב שנים עשר. רבי אלעזר אמר, ויהי בשכן ישראל בארץ ההיא, שהרי לאה ורחל מתו, ונטלה הבית מי שנטלה.

וכי יעלה על דעתך שראובן הלך ושכב עם בלהה? אלא בכל זמן של לאה ורחל, שכינה שרתה עליהן, ועבשו שמתו, שכינה לא נפרדה מהבית, ושורה בבית במשכן של בלהה. ואף על גב ששכינה רצתה לטל הבית בראוי, אלמלא יעקב לא נמצא בזוג זכר ונקבה, לא שורה שכינה בגלוי

אתקשרת. ואתקברת בארץא כמה דאתמר. האי אתגלית מיתתה וקבורתה, אבל לאה לא אתגלית מיתתה וקבורתה. ואף על גב דהני ארבע אמהן רוא אית לון והא אוקמוה:

ויצב יעקב מצבה על קבורתה, אמר רבי יוסי, מאי טעמא. בגין דלא אתפסיא אתרה עד יומא דזמין קדשא בריה הוא לאחייא מתייא. כמה דאתמר עד היום, עד ההוא יומא ממש.

רבי יהודה אמר, עד יומא דתהדר שכינתא בגלותהון דישראל בההוא אתר, כמה דאת אמר, (ירמיה לא) ויש תקנה לאחרייתך נאם ה' ושבו בנים לגבולם. ודא אומא דאומי לה קדשא בריה הוא. וזמין דישראל פד יתובון מן גלותא, לקיימא על ההיא קבורה דרחל ולמבפי תמן. כמה דאיהי בכאת על גלותהון דישראל. ועל דא כתיב, (ירמיה לא) בבכי יבאו ובתחנונים אובילים וגו'. וכתוב,

(ירמיה לא) כי יש שֹׁכֵר לפעולתך. ובההיא (דף קעח ע"ב) שעתא זמינת רחל דאיהי בארץא למחדי בהו בישראל ועם שכינתא ואוקמוה חבריא:

ויהי בשכן ישראל בארץ ההיא וילך ראובן וישכב את בלהה פלגש אביו וישמע ישראל ויהיו בני יעקב שנים עשר. רבי אלעזר אמר, ויהי בשכן ישראל בארץ ההיא, דהא לאה ורחל מתו, ונטלא ביתא מאן דנטיל.

וכי סלקא דעתך דראובן אזיל ושכיב בהדה דבלהה. אלא, פל יומא דלאה ורחל שכינתא שרייא עלייהו. והשתא דמתו, שכינתא לא אתפרשת מן ביתא, ושריא בביתא במשכנא דבלהה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכניתה לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהה את שמך הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למוזד בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למוזד. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במוזד וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקָנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִבֵּל
הֵיפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלָלוּהָ בְּשִׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמא: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלוני) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

אלו שלא לומדים זהה... צריך שיתגלגל עד שיתקנה בארבע חגיגות של פרסם. (פרשת אלונה תשכ"ו ירושלים - לרכב האון הקדוש שלימאן אלונה מני י"ע)
(זהר)

אלו שלא לומדים זהה... כל למונים נאווה כבוד וקומון. (זהר)

אלו שלא לומדים זהה... אשמים וגורמים לאסנות של עם ישראל. (זהר)
אלו שלא לומדים זהה... נשמתו משדיו רחין ולידיו. (זהר)

אלו שלא לומדים זהה... לא רוצים את הגאולה. (זהר)

אלו שלא לומדים זהה... מעצבים את הגאולה. (זהר)

אלו שלא לומדים זהה... לא יהיה להם שום תריון בעוה"ב. (ע"ח)

אלו שלא לומדים זהה... לא מעוניינים לעשות תשובה. (ע"ח)

אלו שלא לומדים זהה... לא מאמינים בקשר ועולש. (תורתנו מנו לנו ע"פ ח"ח י"ח)

אלו שלא לומדים זהה... לא זוכים ללדים טובים. (תורתנו מנו לנו בשם רבי פנחס מקריין)

אלו שלא לומדים זהה... ומניעם מלהתעסק בה היא עוקבת אחור ועובד כנו בית מקדשנו ותפארתנו (הקדמת רבב חיים וישאל לעז חיים).

אלו שלא לומדים זהה... נתגבר פשוטותנו הרבים שכותב התקנות החיצוניות הקביל בחשך הולך ובמהרה כגמיו "ויאמר אלמים יהי אור" ויאר לנו. (מוני רבב צבי אלימלך מדינה, מנינו גנים, פרק א אות ה')

אלו שלא לומדים זהה... מתחבב בנפשו, (תולדות עקב יוסף פרשת קדושים, (מהרב הקדוש רבי

עקב יוסף כ"ז ספולאנה, מתלמידי הפעל שם טוב) [בן

כתוב בספרו תפנת פסים פרשת קדושים]

אלו שלא לומדים זהה... לא רוכשים יצת שמים, (נשאים עם תקנה חיצונית (הרה"ק

רבי יצחק אהרן מקורנא, נוצר חסד).

המה הנגזרים אשר מעולם אנשי השם, ואינו משקרא דאליו דאתמר בהון (פראשית יא) הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו' (נעשה לנו שם בבנו בני נבסיות ובתי מדרשות וכו') בהון ספר תורה (נעשה על רשית, ולא לשמה, אלא למעמד לנו (כו'). (הר פראשית דף כ"ה, מרח"ח)

אלו שלא לומדים זהה... ובקשר כגמיו זה פשוטותנו הרבים אשר התורה נעשית קרדס לחתך בה אצל קצת פעלי תורה אשר עסקם בתורה על מנת לקבל פרס והתקפות ותרות, ... והנה על הפת הזאת אמרו בנמרא: כל העוסק בתורה שלא לשמה נח לו שיהפכה לעולו על פניו ולא יצא לאור העולם. (הקדמת מוה"ר רבב חיים וישאל י"ע על שער ההקדמות).

אלו שלא לומדים זהה... כמה גדול חוב על תלמידי חכמים ללמוד ספלה, (נעשה כמה גדול אם אינם לומדים ספלה, ומרם ארך גלותם, כי הם מעצבים הגאולה רחמנא ליצלן. (תלמידי וזהר תיקון ל' בבאור פסא ספלה).

אלו שלא לומדים זהה... מי שאינו עוסק בקשר מזהר ותקומו (כתבי מנו הא"י) שהם חיים מוש לקש, גלולה במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משקה ולחיו, כדאמ, ואין לו עסק בחיים והארה לקש, והוא מלו טעות ונמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הקריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים... (היכל הכרנה פרשת עקב ו' י"ח).

אלו שלא לומדים זהה... חלומי כל התורה קלה לא נקרא חכם רק למדן, כי אם חלומי כדי להשיע למדה הנקראת זאת (כו'). (תולדות עקב יוסף פרשת קדושים (מהרב הקדוש רבי

עקב יוסף כ"ז ספולאנה, מתלמידי הפעל שם טוב) [בן

כתוב בספרו תפנת פסים פרשת קדושים]

אלו שלא לומדים זהה... סיון למרה שחורה: שאין לו חשך ללמד בספר הזהר. (מדרש פנחס, רבי פנחס מקארין וצ"ל. קוונקס "אות כ"ט)

אלו שלא לומדים זהה... אסור להם ללמוד תשכ"ר (רבי פנחס מקארין, חסד הרב)

הליו, אני בנדא לא היה שום הקמת ראש להקמות החיצונית והיו כל ההקמות נחתים מנסיה כמו שנתנה החשך מפני האור. אך ששונותיו נרמזו שם כמה וכמה מצדיו הדור קרו את דלתי ההקמה בפני פתח ההקמה ואמרו עד למדו עד שיהיו פעלי מדרגה ורית הקדש והנה עבור זה נשאנו ערמים מן ההקמה (כדי יצחק בן צבי אשכנזי, מהרב הקדוש ספ"ח)

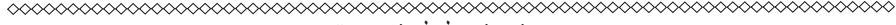
דע שמי שלא רוצה ללמוד וזהר הקדוש, צריך לבמות ולהתחנן על נפשו אשר היא בשבי ובקלה והקרב בה שולט עליו רח"ל.

אלו שלא לומדים זהה... מי שלא עסק בהקמת האמת ולא רצה ללמוד אותה, בשעה שנישמתו רוצה לעלות מן עין דוחין אותה משה בבניו, ואפילו אם יש גדול מן מששים הטובים שבעולם, שהרשים פעלי שש נפשים שורפים את נשמתו בכל יום ויום (וזהר שיר השירים, וזהר ספרי דף רמז)

אלו שלא לומדים זהה... וזהו עיון הערב רב שאמרו למשה עמר אתה עמנו ונשמעה בעין הדעת טוב ורע, ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות בסתרי תורה, מסכת השוטים קצת בני תורה אשר כגמיו זה המוציא שם רע על הקמת האמת חיי עולם ואומרים שכל מי שמתעסק בה מות בקצרות שנים חס ושלום... (מאור נשמש, פרשת אהרן עמוד ש"ע טור א')

אלו שלא לומדים זהה... ין לון דקמיו ענייתא ותרבא וביזה והקד ואבדן בעלמא, (תפניו וזהר תפון ל')

אלו שלא לומדים זהה... כל תורתם היא להיות שםם (ויהם נודף בכל הארץ ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו בשמים, ועשר ספת מעשיהם היא מה שכתב אחר כך בכתוב (נעשה לנו שם, ויבחר על פסוק אלה תולדות השמים והארץ, ששמש מניין יש בערב רב, ומן הג' מנינים מהם הוא הנקרא כת גבורים, דעליון אהמור

מתוך דרשה לסליחות תשס"ט

מכ"מ מן אדמו"ר מהאמין שלישי"א

צער חבלי משיח! ואף משמים הקימו לך! בקשר תקוין הוהר מבאה שששעה שאלהו נביא יבור לטוב ונלה לרבי ששעון רי יוחאי ולחברא פרישא ששעון, ולמד עוקים סתרי תורה כענין תקוין נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם: כמה רב פחו וקדשנו של רבי ששעון רי יוחאי בעולם, ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה ביו השליו: (נקה בני

איתא: ובקרא בתראי בסוף יומיא, בגיגיה וקראתם דורו בארץ כו'. ובהר הקדוש פלישת נשא (דף כ"ד ע"ה) "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הוהר כו' יקוון ביה מן גלותא ברכתמ".

באר הדרין: ככות החבור שלך, שהוא ספר הוהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברכתמים ללא צרות וספורים וללא

יהודים ה'ספיתו (ששעון היום אם בקולו תשעו: כך אמר ה'שמים לרבי יהושע בן לוי (ספדיו דף ע"ה ע"א). ובה דרכו להשתוקקות מחדשת לתורת הנסתר ולעמאן אלקי להורה וזויה המבשרים את ששמי הגאולה, כמו שכתב בזהר: "ובני דעשריו: ישראל למשעם מואלי דחיי דאיהו האי ספר הוהר יקוון מן גלותא ברכתמ", (בתקונים דף מ')